

İbrahim Kaypakkaya - Babası Ali Kaypakkaya'nın Anlatımı



İbrahim Kaypakkaya,

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in kurucusu olan ve işkencede ser verip, sır vermeyen komünist önder İbrahim Kaypakkaya. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ile birlikte 71 Silahlı Devrimci Kopuşunu Gerçekleştiren üç önderden biridir. „Ulusal Sorun“ konusunda ciddi saptamalar yapmıştır. Kaypakkaya'ya göre „Kemalizm, faşizmdir.



Babası Ali Kaypakkaya'nın ağzından İbrahim

„İbrahim 1949 yılında Çorum'un Alaca'ya bağlı Karakaya köyünde doğdu. Biz küçük bir aileydik. Bir çift öküz, bir inek, bir kaç tane de koyunumuz vardı. Bütün servetimiz buydu. Ve bir çift öküze yetecek arazimiz vardı. İlk çocukluk çağında yaptığı iş, koyunları gütmektir. Annesine ekmek götürürdü çapa tarlasına ve diğer işlerde de yardımcı oluyordu. Okul çağına gelince, bizim köyde okul olmadığından, Karamahmut diye bir köy vardı bize iki saat uzaklıkta, bu köyde de kız kardeşlerim vardı, onların yanına ilkokula gönderdim.

Bir ve ikinci sınıfı Karamahmut'ta okudu. Dersleri fevkaledeydi. Üçüncü sınıfta yine Çorum'un Ortaköy diye başka bir köyünde okudu. Dört ve beşinci sınıfı Alacahöyük'te okudu. İlkokulu orada bitirdikten sonra, Hasanoğlan Öğretmen Okulu'na girmek için, Alaca'da imtihana girdi ve imtihanı kazandı. Bütün her şeyimizi seferber ediyorduk onun arkasından. Oradan izne geldiğinde bir gün şöyle bir olay oldu: Köyümüzde Hasan Ağa diye çok fakir biri vardı. Topal ailesi ve kafadan sakat kızları vardı. Köyün dansını güdüyordu. Onlara çok saygı gösteriyordu. Bu adam diyordu, Yalansız. İşte, evden çıkıp dansını güdüyor, gene evine getiriyor, kimse hakkında kötü bir şey düşünmüyor. Dürüst bir insan. Bileğinin gücüyle karnını doyuruyor. Bunlara saygı duymak gerekir dedi.

Kendisi de bizzat tarlada, çapanda çalışırdı. Ben inşaat ustalığı yapıyordum köylerde, o annesinin yanında, onun her türlü yardımına koşuyordu. Gençler, onun arkadaşları, izne geldiklerinde, köyümüz ağaçlık bir köydür, sayfiye yerlerinde dolaşırken, o mutlaka gidip tarlayı sürüyordu. Tırpanı da o yapıyordu. Herkes ,bravo' diyordu bu davranışına. Herkes ona gıpta ediyordu; çünkü diğer çocuklar bunu yapmıyorlardı, onlar öğretmen adaylarıydılar. Köye geldiler mi, gezip dolaşıyorlardı kısa kollu gömleklerle. Bunun öyle bir tavrı yoktu, çalışmaya veriyordu bütün gücünü. Hasanoğlan'da Musa Okay diye bir öğretmenden etkilenmişti.

Biz o zaman koyu Demokrat Parti'liydik. Menderes'çiydik. Çünkü Menderes köylere yol yaptırmıştı, su getirtmişti, okul yaptırmıştı. Halk Partisi ,aşar' diye bir vergi veriyordu, bir çift öküze, ata yetecek arazi veriyordu. Köylü kendi yapıyordu okulunu, bir baskı bunalımı içinden çıkmışlardı. Menderes çok sevilirdi. İbrahim, benimle o seneden sonra siyasi meseleleri konuşmaya başladı. Ben, Menderes'i övüyorum, o dinliyor, gidiyor, biraz dolaşiyor veya çalışıyor, birkaç gün ya da birkaç saat sonra geliyor benimle bu siyasi konuları tekrar tartışıyor. Beni Halk Partisi seviyesine getirmişti, yani benimsetmişti. Sonra köydeki belli kişilere köydeki akrabalara bazı dergiler falan gönderiyordu.

Cafer diye bir öğretmen Hasanoğlan'da bir yazı yazmasını istemiş, bu Yeşili sevmiyorum diye bir yazı yazmış. Sen Kızılı mı seviyorsun? diye bizimkine baskı uygulamaya başlamış. Birkaç sefer tokatlamış falan. Bayağı rahatsız etmişti. Dersleri çok iyi olduğu için, Hasanoğlan'dan, İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na aday gösterilmişti. Çapa'nın imtihanını kazandı.

Adını hatırlayamıyorum, bir federasyon kuruldu. (FKF) Onun şubesini kurmuştu.

Orda bir bildiri yayınlamış. Vay efendim, içimizde komünist varmış da, bilmiyoruz diye saldırılara maruz kalmıştı. O zaman okul müdürü Ayhan Doğan diye birisi vardı. Ayhan Doğan da buna baskı uygulamaya başlamıştı. Sonra Silivri'nin Değirmen köyü diye bir yerde bir arazi olayı oldu. Orada köylülerin müşterek arazileri mi varmış, Ermeniler mi bırakmış, Rumlar mı bırakmış gitmiş. Göçmenlere vermiş devlet arazinin bir bölümünü, bir bölümünü de bir ağa işgal etmiş.

İbrahim oraya gitti. Köylüler, oradaki araziyi işgal etmişler, jandarmayla çatışmışlar. Sonra, hakkında dava açıldı. İbrahim yazı yazmıştı bir gazetede, bu Değirmen köyü olayı hakkında. Kaba kuvveti övdü diye dava açıldı. Sonra Ayhan Doğan'ın başına tabanca kabzasıyla vurmıştu. Onun için bir dava açıldı. Yurttan alındı, okulun nizamlarına uymadığı için yatılılığı kaldırıldı. Sonra, okullarında işgal oldu, meskeni ihlal davası açıldı.

Milli Eğitim Bakanlığı ve devletin manevi şahsiyetini tahkir ettiği için bir dava açıldı. Sonra zorla polis bunu yurttan çıkardı. Biz Danıştay'a dava açtık, Danıştay yürütmeyi durdurdu. 60 gün içerisinde okula geri çağırılması gerekiyordu. Fakat Danıştay'ın kararını uygulamadılar. Ta 12 Mart dönemine kadar, biz tazminat davası açtık. Bizim tazminat davasını Necdet Helvacı üstlenmişti. Bizim maddi durumumuz pek iyi olmadığı için ücret ödeyememiştik, o da istememişti. Davaya bakmadı. Necdet Helvacı davayla hiç ilgilenmedi. Davamız sürüncemede kaldı. 12 Mart'ta Nihat Erim bunların her birini bir tarafa dağıttı. Ankara'da Adakale diye bir sokakta bir gazete çıkarıyordu öğrenciler. Bu da orda yazı yazıyordu. O sırada işte ne oldu bilmiyorum, orası dağıldı. İbrahim kaçmak zorunda kaldı.

Bir ara eve geldi. Dışarı gideceğini söyledi. Seni teslim edeyim dedim. Beni kendi ellerinle vurdurursun dedi. Polis gelir, bir oldu bittiye getirir, beni kurşuna dizerler. Teslim etme, sonra ebedi unutamazsın beni dedi. Onun da yüzüne gelip pek de direnemedim. Sonra ara ara gidiyordu. Çorum çevresinde dolanıyordu. Orda köylülerle ilişkisi vardı. İstanbul'da da o Ayhan Doğan hadisesi yüzünden 45 gün Sağmacılar'da kalmıştı.

10 yaşında bir oğlum vardı. Bir gün, onunla başka çocuklar geziye çıkmışlar. Öğretmenleri de yanında. Derede toprakları eşelerken, üç tane bavul buluyorlar. Bavulun içinden, Türkiye'nin bölge bölge haritaları, hangi bölgede, kimler halkı sömürüyorlar, oradaki üstünlüklerini nasıl sağlıyorlar, bunlar yazılıymış. Tarımla uğraşan Çorum'da kiremit fabrikalarını, toprak ağalarının falan yerleri haritalar

üzerinden gösterilmiş. Nerde, ne şekilde milletin emeği sömürülüyorsa, o haritalar üzerinden gösteriliyormuş. Bu bavulları öğretmen Ali almış götürmüş, sonra emniyete verilmiş.

Ana Tamir Fabrikası'nda çalışıyordum. Benim işyerine geldiler.İdareden beni çağırdılar. Fabrika müdürü Albay İbrahim Aksu diye biri vardı. Beni nizamiyeye çağırdılar. Geldim. Hemen elbiseni değiştir, arkadaşlarla gideceksin dedi. Değiştirdim, geldim. Esmer, babayiğit bir adamdı. Nizamiyeden çıktık. Emniyete gideceğiz dedi. Neye gideceğiz dedim. Niye gideceğimizi sen bilirsin dedi. Arabaya bindik gittik. Müdür azılı düşmanıydı devrimcilerin. Artık İbrahim de aranıyordu.

O günlerde bir haber çıktı. Doğu Perinçek 11 kişiyle yakalandı. İbrahim Kaypakkaya, TKP-ML'yi kurdu. 60 kadar militanla Güneydoğu'da halkın arasında çalışacak diye bir açıklama. Sanıyorum Günaydın gazetesinde o zaman okudum. İbrahim'in Güneydoğu'da olduğunu o yazıdan öğrendim. İbrahim gitmişti artık. Aradan bir 8 ay geçti heralde. Bir gün işten geldim. Bizim eve bazı insanlar toplanmışlar, oturuyorlardı. Ben, Bu ne haldir acaba, niye geldiler acaba diye düşündüm. Gelen misafire de niye geldin? denilmez. İbrahim'in yakalandığını öğrenmişler radyodan. Radyoyu açın da haberleri dinleyelim dedim. Açmayalım, konuşuyoruz dediler.

Saat 9'da ben kendim onlara danışmadan açtım. Özet veriyordu. Ali Haydar Yıldız öldü, İbrahim Kaypakkaya yaralı olarak ele geçti, diye bir haber verdi. Ben kalktım evin içinde dolaşmaya başladım. Onlar, çıkmadık canda bir ümit vardır, üzülme dediler. Keşke ölseydi, orada aldığı kurşunla, bir defa ölecekti. Şimdi on defa, yüz defa öldürecekler dedim. Ben kendimi teskin etmek için dolaşıyordum.

Ertesi gün gazetelerde yazdı. Fabrikadan izin istedim. Vermediler.Gazeteyi alıp hastaneye gittim. Bir doktora gazetede ki durumu izah ettim. Diyarbakır'a gideceğim dedim. Doktor galiba Karadenizli'ydi. Rapor verdi, istirahat verdi. Kızdı da bir taraftan, böyle bir çocuğun peşine düşme diye. İstirahat alıp 28. Tümen'e gittim. Orada bir üstteğmen'e anlattım. Bu konuda bir bilgi verin nerede diye. Diyarbakır'dan Tunceli'ye götürüldü galiba dedi. Oraya geldim. Bir başçavuşa rica ettim. Oğlum hakkında bir bilgi edinebilir miyim diye. Başçavuş üzüldü. Gel içeri, gitme. Senin aleyhine olur dedi. Ben ısrar ettim. Elimdeki çantayı oraya bıraktırdı.

Yanıma iki muhafız kattı. İçeri gönderdi. Salonda bir teğmen oturuyordu. Sarışın babayiğit bir teğmen. O da içeri girmememi istedi ama ben ısrar ettim .Aldı beni üstteğmene götürdü.

Kapıyı vurdu. Gel diye bir ses geldi.Esmer, böyle suratsız bir üstteğmendi. Pek şişman da değil, orta kesim bir adamdı. Ne var? dedi. İbrahim Kaypakkaya'nın babasıymış kendisinden bir haber almak için rica etti, ısrar etti getirdim. Üstteğmen: Canavarın babası, katilin babası dedi. Hemen bunu tevkif etmeliyim dedi. Senin oğlunla ilişkin var dedi. Bana çıkıştı. Beyfendi, canavardır belki, katildir, ama benim oğlum. Hiç olmazsa bir defa sağ mı ölü mü diye hatırını sorayım dedim. Mümkün değil seni tutuklamam gerekiyor dedi. Teğmen bana çık diye işaret etti. Dışarı çıktım.

Nizamiyede askerlerden bir tanesi yanıma geldi, tanımış beni. Arap amca niye geldin buraya dedi. Benim oğlum burada, tutukevinde, yaralı, onu görmek için geldim dedim. O asker bizi tanıyormuş köyden, bizim eve gelmiş, misafir olmuş. Ağladı ben öyle deyince, beni de duygulandırdı. Sonra oradan bir haber alamayınca şehrin içinde yürüdüm. Giderken yine sağlı sollu askeri nizamiyeler gördüm. Oralardan sordum yine haber alamadım. Türk Haberler Ajansı Güneydoğu İlleri bürosuna gittim. Orada gazeteciye durumu aktardım. Hiçbir şekilde İbrahim'le görüşemedim. Döndüm.

İbrahim'den bir mektup geldi. Kısa bir mekup.Ayakkabılarım hiç kalmadı, sırtımda elbisem hiç kalmadı, olanların önemi yok beni merak etmeyin. Benim sağlığım yerinde. Bana elbise, iç çamaşır, havlu, ayakkabu getir. Zamanı tayin edemiyorum. Saatim yok. Bana bir de saat getir diye bir mektup.

Bu ihtiyaçlarını mümkün olduğunca tamamlayıp tekrar Diyarbakır'a gittim. Bu sefer yerini öğrenmişim. Hangi nizamiyeden girebileceğimi söylemişti mektupta. O yere geldim. Geldiğimde oradaki astsubay bir sürü engeller çıkarmasına rağmen rica ettim, içerideki nizamiyeye kadar gittim Orada çavuşlar oturmuşlardı.Yeniden kimlik tespiti yapıyorlardı.Mahkumun nesi olduğunu, yakınlık derecesini tespit ediyorlardı.Ben İbrahim Kaypakkaya'nın babasıyım.Oğlumla görüşmeye geldim.Bunun için buradayım dedim.Sonradan öğrendim, topçu teğmeni olan Mevlut Karaaslan: Siz aşiret misiniz? falan dedi.Evet aşiretim dedim.Siz allahsınız dedi.Siz allah peygamber tanımazsınız dedi.Sizin her şeyiniz Hz. Ali'dir dedi.

Ben: Komutanım, herkes allahı'ı peygamberi tanıyordur. İnsanlar gruplaşmışlar o ona demiş sen allahsızsın, o ona demiş peygambersizsin ama hepsinin allahı var. Ben buna inanmıyorum dedim. Diyanet İşlerinden bir kitabını okumuştum o zaman Kemal Edip Kürkçüoğlu diye birinin, Menderes zamanında yazılmış. İmanda Birlik Vatanda Birlik diye, 16 küçük sayfa bir kitabı vardı. La ilahe illallah muhammeden resul allah diyen herkes, ümet safındadır, diyordu. Bunu ona anlattım. Neticede, görüştürmediler.

Mektup yaz dediler. Sadece iyiyiz, sağlık durumundan endişe ediyoruz. Nasılsın gibi böyle bir mektup yazacaksın dediler. Öyle bir mektup yazdım. Birisi mektubu götürmüş. Oradan bir asker geldi, oğlunun selamı var dedi. Merak edilecek bir durumu yok. Ayakları donmuştu, parmakları kesildi dedi. Spor yapmaya, ayağa kalkmaya çalışıyor dedi. Ben, İbrahim yarım idam oldu öyleyse, İbrahim yok oldu, bunu söyler misin falan dedim. Oradaki bir üsteğmen dedi ki: İbrahim senin dediğin gibi sıradan bir insan değil. Onun sol kolunu da kesseler, sadece sağ kolu kalsa kendisini rahat rahat geçindirecek, yaşamını sürdürecektir bir insan. Oğlun senin bildiğin gibi zayıf iradeli bir insan değil dedi. Bir defa yüzünü göreyim dedim, ama göstermediler. Yine görüşmeden çıktım geldim.

İşte o gidişimdeydi. Bala'dan gidiyordu yol. Kırşehir'den Kayseri üzerinden gidiyordu. Gölbaşını aşır. O rampayı tırmanıyorduk. Önümde iki subay oturuyordu. Rütbelerini kesin bilmiyorum ama üsteğmen, binbaşı gibiydiler. Ben de Diyarbakır'a gidiyorum dedim. Niye gidiyorsun dediler. Oğlum Diyarbakır Askeri Tutukevinde, onu görmek için gidiyorum dedim. İsim ne?, İbrahim Kaypakkaya dedim. Oğlun eline sağ geçmeyecek dediler.

Üçüncü gidişimden 9 gün önce bir mektup gelmişti. Soruşturmam bitti, artık, görüşmemiz için hiçbir engel yok. Görüşebiliriz. İstanbul'da bir olaydan savunmamı istiyorlar. diye yazıyordu.

Zaman çok geçtiği için olayları hatırlamıyorum. İstanbul'a gittim. Salman Kaya'yı bulamadım, İbrahim Türk'ü buldum. İbrahim Türk o zaman bir bildiri yayınlamıştı. O bildiriye bana verdi. İşte savunması bunun için isteniyor dedi. 19 Mayıs günü akşam saat 7'de 1973'te, buradan Diyarbakır'a yürüdüm. Sabah pazar günüydü vardığımda. 20 Mayıs'tı.

Diyarbakır'da Dağkapı diyorlar, buradan Mardinkapı'ya yürürken hep düşünüyordum. Akşam etmeye çalışıyordum. Ertesi gün gittim yine görüştürmediler. Üçüncü gelişim görüşemediğim oğlumla dedim. Ne olur beni

görüşürün, engellemeyin Ricama dayanamadı.İçeriye yolladı.Yine Ahmet Yarbay var, o kimlik tespiti yapan sıra çavuşları var.Gene aynı sözlerle karşılaştım.Yarbayın yanına vardım.Yarbay gene kulübeye geçmemi söyledi.Mevlüt Karaaslan gene oradaydı.Bu sefer hiç konuşmadılar.Yazlık gömlek giymişti, kısa kollu, o Merzifonlu üsteğmen gene oradaydı, o üzgündü.Bana hiçbir şey söylemedi.İbrahim ölmüştü

Artık.Hiçbirisi böyle o eskiden olduğu gibi konuşmuyor, susuyor falan.O belinde tabancası, kısa kollu gömleği, mağrur bir şekilde gidip geliyor Mevlüt Karaaslan.Sonra yarbay geldi.Ben kulübeye geldikten sonra elinde bir kağıt vardı.O üsteğmene verdi.Sen bu işlemleri yap dedi.Orada duran bir jip vardı.Bindirdiler beni jipe, yola düştük.Ergani'den çıkışa doğru, araba hızla gidiyor.Acaba, oğlumla ilgili bir sorumu soracaklar, ifademi alacaklar diye içimde bazı tereddütlü düşünceler vardı.Sonra orayı da geçtik.Sıkıyönetim Komutanlığına gidiyormuşuz.Oraya vardık.

Şoför bana siz arabada bekleyin dedi.Kendisi binaya girdi.Tekrar geldi.Beni çağırdı, koştum vardım.Şoföre soruyordum, İbrahim burada mı, beni burada mı görüştürecekler diye soruyordum.İçimde bir sıkıntı vardı.Şoför de yok amca, burada olmaz diyor.Şoför de biliyor muydu?Neyse içeri girdik.Soldan bir odaya beni koydu.Orada bir sivil adam oturuyordu.Sen bekle, sigara yak falan dedi bana.Fakat içimde bir sızı, ben odanın içerisinde gidip geliyorum böyle, sigara falan yakmam dedim.Biraz sonra kapı açıldı.

O zaman sıkıyönetim komutanı Şükrü Olcay'dı, tuğgeneral.O tuğgeneral, bir albay, hapishane müdürü Ahmet yarbay, kapıdan içeri girdiler.Ve bende kapı açılır açılmaz geri dönmüştüm.O paşa böyle beni aşağıdan yukarıya doğru ciddi bir biçimde süzdü.İbrahimin nesisin? dedi.Babasıyım dedim.Bunu doğrudan doğruya söylemek olmaz ya, ben söyleyeceğim.İbrahim öldü dedi.Ben, görüşeceğiz diye bildiri almış getirmiştım, bilinçli yapayım savunmamı diyor, ben görüşme ümidi ile gitmişken, o bana öldü dedi.Şuursuzca, ben Neye öldü, İbrahim benden daha 9 gün önce mektup yazıp savunmasını yapmak için bilgi istedi, nasıl ölür? diyordum.Burada intihar etti, öldü dedi.

Öldürdünüz İbrahim'i dedim.Öldürdünüz' dedim.Sus ulan, ayağımın altına alırım seni dedi.Üzerime yürüdü.Zaten tepelemişsin dedim.Ben 15 sene emek verdim, benim gibi inşaat ustası olmasın, belli bir mevki adamı olsun diye dedim.Öldürmedin de ne yaptın?Benim bütün düşüncelerimi kökünden yıktın sen

dedim.Öldür, hadi beni de öldür dedim.Gene üzerime yürüdü, sus mus dedi.Tehdit etti falan ama mümkün değil, susmadım.Cenazem nerede, cenazeyi verin dedim.Vermeyeceğim dedi.Ne yapacaksınız ifadesini mi alacaksınız dedim.Sus diyorum, seni tepelerim dedi.Tepele dedim, ben buna hazırım.Uğraştık, bağıştık falan ettik.

Nihayet düşündü, sana pahalıya mal olur.Götüremezsin, pahalıya mal olur dedi.Çoluğumun çocuğumun rızkını keserek onu okuttum, üzülmedim.Son masrafına da bir gece kondum var, onu satacağım, bana acığını söyleme dedi.Döndü hapishane müdürü, Ahmet yarbaya belgelerini düzenleyin de cenazesini verin dedi.Oradan çıktım, jipe atladım.Askeri hastaneye gittik.Orada morga koymuşlardı.Bana oradan, git tabut getir dediler.

Diyarbakır'ın içerisine koştum.Tabut yaptırdım.60 liraya kefen aldım.1-2 kilo pamuk aldım.Bir de formal diye bir ilaç al dediler.Cenaze bozulmasın diye.20 liraydı sanıyorum, bir de o ilaçtan aldım.Bir hoca geldi, morgdan çıkardık, tabuta koyduk.Belediyeden bir memur getirdim.Üzerine, taşınmasında bir sakınca yoktur diye bir damga bastı, bir yazı verdi elime.İmam, Bana 5 lira vereceksin.Oğluna otopsi yaptım, emeğim geçti dedi.Sen niye otopsi yaptın ki oğluma?Oğlum öldürüldü mü?Bir de öldürülmüş insana, nasıl öldürülmüş diye paramparça ettin sen benim oğlumu dedim.Defol şurdan gözüm görmesin seni dedim.Sonra tabutu iki tekerlekli arabalar var, hamallar omuzlarına takıyorlar, onunla taşıyorlar yükü. Öyle bir hamal getirmiştim.Cenazeyi oradan çıkartmıştık, tabutu indirdi hamala 5 lira verecektim.Ne oldu, bu ne oldu, nedir? dedi.

Oğlum dedim.Solcu diye burada öldürüldü.Onun cenazesi dedi.Adam ağladı, ,5 liranı almıyorum' dedi.Onun ağlaması beni temelli rahatsız etti.İyice katılmışımdı.Karşımda bana ağlayan birini görünce rahatım bozuldu.Oradan araba aramaya çıktım.1700 lira istiyorlardı.Ben 1200 lirayla gitmişim.500 lira falan kalmıştı.Mümkün değil o parayı karşılayamıyordum.Bir de peşin istiyorlar.Seni tanımıyoruz diyorlar.Gene şoförün biri dedi ki: Uçağa git.Uçak ucuz götürür dedi, tek yönlü olduğu için.Uçağın yerini tarif etti.Oraya gittim.Oraya vardığımda 210 lıara tabut dediler, 245 lira da sana alırsınız dediler.Biletini verelim.Bu parayı verebilir misiniz? dediler.Tabii dedim.Vardı o kadar param.Akşam altıya bileti verdiler.Bir 20 lira verdim, pikap tuttum.

Cenazeyi hastaneden alıp havaalanına götüreceğim.Orada iki takımla, iki arabayla asker geldi, geçmiş gün iyi hatırlamıyorum.Askeri inzibat geldi.O Mevlüt

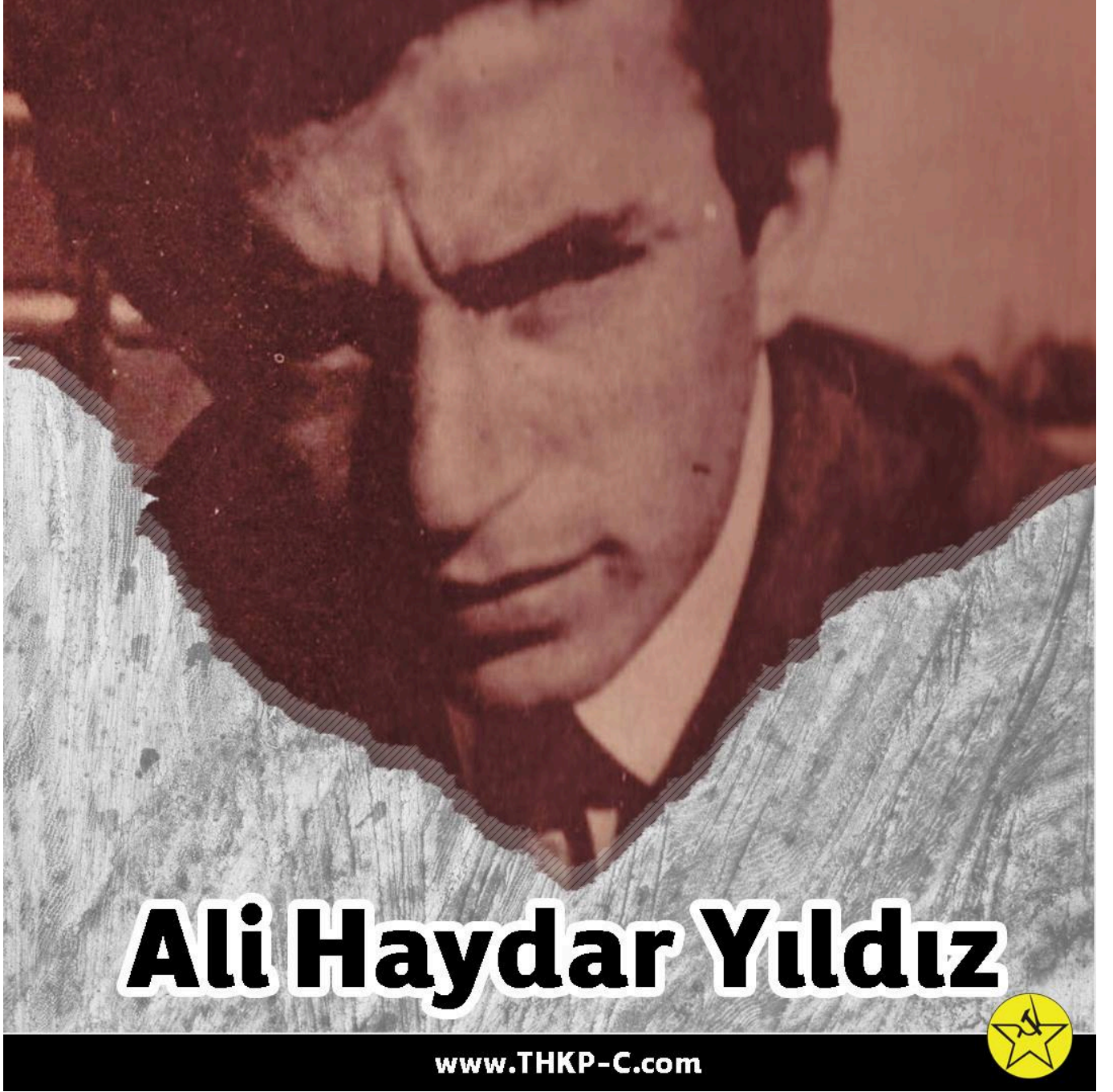
Karaaslan yine oradaydı.Belinde tabancası, kısa kollu gömleğiyle.Ahmet yarbay, hapishane müdürü de oradaydı.Askerlere arabanın arkasına tabutu koydurdular.Mevlüt Karaaslan, Bin dedi.Arabanın üstüne, tabutun yanına bindim.Oraya bir de çanta konmuş.Benim kafam karmakarışık olmuş, çantayı kim getirdi farkına varmadım.Arabanın önüne düştüler.Ahmet yarbay, adamı niye tabutun yanına bindiriyorsun, şoför mahali boşken dedi.Oradan aşağı in şoför mahaline bin dedi.Bindim.Havaalanı o inzibat arabaları önümüzde biz ortada.

Havaalanında, nasıl olduysa, polisin biri, benim cebimdeki bildiriye buldu.Bu nedir falan, sorguya çekiyorlar beni.Bildiriye alıkoymaya çalışıyor.Kardeşim bak işte mektup: Oğlum benden savunmasını yapmak için bilgi istiyor, savunmasını istedikleri suç bu bildiriymiş, İstanbul'dan avukattan aldım.Savunmasını yapabilmesi için kendisine getirdim.Bunu birine okumak için getirmedi.Bir yerlerde propagandasını yapmadım bu bildirinin.Niye alıkoymuyorsunuz siz? dediğimde Hayır efendim dedi.Nasrettin Hoca, yorgan gitti kavga bitti demiş, sen oğlunun ölümünü duyduğun anda bu bildiriye cebinden çıkarıp atacaktın dedi.Yahu kardeşim, sen bir evlat acısı gördün mü?Ben sabah kalktım nizamiyeye geldim, akşam altı buçuk oldu ben bir lokma koymadım ağzıma.Kaldı ki üzerimdeki bildiri aklıma gelecek.Nereden düşünebilecektim bunu? dedim.Sen kalkmışsın bana yorgan gitti, kavga bitti diyorsun.

İşte böyle Çorum'a götürüp cenazesini defnettik İbrahim'in.İbrahim'in ölümünden sonraydı, Siverek'ten olduğunu, adının Fatma Erez ya da Zeren olduğunu söyleyen bir kadın geldi. İbrahimle hücrelerimiz yan yanaydı, geldiler İbrahim'le tartıştılar.Sonra alıp götürdüler.İbrahim'in ayak seslerini, konuşmalarını dinliyordum.Geceleyin de ölü olarak getirip hücrelerine attılar.Sabahleyin intihar etti diye yaygara kopardılar. O kasketli fotoğrafının Gaziantep'de çekilmiş olduğunu söyledi, onu da o getirdi.Onun da bir eli bir ayağı zincirliydi, mektuplarını yazamıyordu.Yazılarımız, isterseniz bakın, birbirine benziyor.Mektupların bir bölümünü ben yazıyordum.İbrahim yazamıyordu dedi.

Çantadan bir mektup çıkardı.Hatıra defterine yapıştırmış: Babacığım diyor: Ben Tunceli'ye kadar takibatsız gelmişim.Burada bir mağarada kalıyorduk.Bu mağarada uzun süre kaldık.Artık, kalmamalıydık.Bazı kişiler tarafından bilinmeye başlamıştı.Arkadaşlarından birisinin dışarıda gözcülük yaptığını, kendilerinin de o Fehmi Altınbilek'in komutasındaki komando birliği tarafından sarıldığını, biren uyanıp karşısında görünce ıslık çaldığını, dışarı fırladıklarını, Ali Haydar Yıldız'ın ve kendisinin de orada vurulduğunu anlatıyordu.

Ali Haydar Yıldız ölmüş, o da ölü numarası yapmış. Askerler gelmiş, bunu tekmeleyip geçmiş. Öteki arkadaşları kaçmış bir iki kişi. Biri uçurumdan aşağı atmış kendini, yakalanmamak için. Onlar uzaklaştıktan sonra yaralı olarak kalkmış. Ali Haydar'ı kucaklamış kaldırmak için. Ali Haydar orada ölmüş. Onun öldüğünü görünce kendisi kaçmaya başlamış askerler dönmeden. Gene bir mağaraya sığınmış. İki üç gün kalmış mağarada. Oradan bir köye gitmiş, çok kan kaybetmiş. Ayakları zaten donmuş. Köyde bir öğretmenle karşılaşmış. Öğretmen ben devrimciyim demiş.



Bunu görünce tanımış zaten. Resimleri dağıtılmış. Sana yardım edeyim demiş, ben seni tanıdım demiş. Başka imkanı olmadığı için kabul etmiş. İçeri girer girmez,

öğretmen kapıyı çekip üstünü de kilitleyince anlamış tuzağa düştüğünü, ama güçsüz kaldığı için kapıyı söküp kaçamamış.Fehmi Altınbilek denilen adam evi çevirmiş.Bu vaziyette nasıl kaçıp kurtuldun? diye sorunca, senin gibilerin elinden nasıl kurtulmak gerekiyorsa, o şekilde canımı dişime taktım kaçtım diye cevap vermiş.Oradan da alıp Mirik mezrasından Kutudere karakoluna kadar yalınayak götürmüşler.Karın, buzun içinde.Sık sık kendisini yere atıyormuş, tekmeleyip kaldırıyorlarmış.

Ondan sonra, gene orada şunu diyordu: Beni oradan gene Diyarbakır'a götürmek için arabaya bindirdiler, gözlerimi bağladılar, bir yerde arabadan indirdiler.Yerde tahminen altmış santim kadar kar vardı.Seni mayın tarlasına sürüyoruz dediler.Sonra etrafımı kurşun yağmuruna tuttular.Ben, zaten bu ölümü hesaba katmıştım.Ve sonra arabaya aldılar, Diyarbakır'a götürdüler. İşte İbrahim, böyle anlatıyordu.

Ben, bir şiir yazmıştım.

Görüşmeye gelmiştim yanına
Faşist köpek kıymış senin canına
Kalmayacak o köpeğin yanına
Gel gidelim oğul bizim illere
Anadolu'ya

Doğu Batı demem, vatanındasın
Biz iz bıraktın ki ta canımdasın
Kimseden korkmuyorum sen yanımdasın
Gel gidelim oğul bizim illere
Anadolu'ya

Ankara'ya kesildi yolum
Orada çevrildi hep sağım solum
Ne yapsalar yıkılacak bu zulüm
İşte geldik oğul bizim illere
Anadolu'ya

İşte yazıyoruz.Emekli oldum, o şartlar altında.Söyleyeceğim önemli bir şey daha var.İbrahim ölmüştü artık, ben o fabrikada çalışıyordum.Gene, İbrahim Aksu fabrika müdürü.Bir gün, bir adam geldi fabrika müdürü seni istiyor personelden diye.Oraya gittim.Bir personel şefimiz var, Süleyman Yolcu diye.Bir kağıt çıkarttı

bana, üzerini de başka bir kağıtla kapatmış, alta bir imza yeri var.Burayı imzala dedi.İmzalamazsam ne olur? dedim, Üst tarafını niye görmüyorum, niye üst tarafını okumuyorum? dedim.İmzalayacaksın dedi.

Bu arada fabrika müdürü yoktu.Birden kapıdan başını uzattı imzalayacaksın burayı dedi.İdama götürecekseniz götürün dedim imzaladım.Sonra oku dediler, üstünden kağıdı kaldırdılar.Şu yazılıydı: Oğlum falanca köyün Sinan Cemgil'i falan ihbar eden muhtarını öldürdüğünden, kendisinin idam edileceği korkusuyla intihar etmiştir.Oğlum hakkında kimseyi suçlu bulmuyorum.İntihar ederek ölmüştür.Ve kimse hakkında bir dava açmayacağım.Kimseden dava talebim yoktur. diye bir yazı yazılmıştı.İmzayı attıktan sonra okudum.



Silahlar Susmayacak, Bombalar Patlayacak

Bu Savaştan Kaçanlar Sonunda Şaşırarak

Hayal Dedikleri Şey Mutlak Gerçek Olacak

Hey Hey Hey Kaçınlar Hey,

Hey Hey Hey Korkaklar Hey

YOLUMUZ DEVRİMCİ ÖNDERLERİN YOLUDUR